

Čís. 16291.

Není důvodem k zrušení exekučních úkonů k zajištění, bylo-li rekursním soudem zrušeno usnesení prvního soudu, jímž byla povolena zajišťovací exekuce a prvnímu soudu uloženo, aby o exekučním návrhu znova rozhodl.

(Rozh. ze dne 10. září 1937, R I 679/37.)

Exekuční soud zrušil k návrhu povinné firmy podle § 39 č. 5 ex. ř. exekuci k zajištění povolenou usnesením okresního soudu obchodního v P. ze dne 29. září 1934, č. j. C IV 1356/33-12, a to proto, že k rekursu povinné firmy do povolujícího usnesení bylo usnesení to zrušeno krajským soudem obchodním v P. jako soudem rekursním usnesením ze dne 5. listopadu 1935, č. j. C IV 1356/33-27. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, aby dále po zákonu jednal. Důvody: Je sice pravda, že bylo zrušeno usnesení, jímž okresní soud obchodní v P. povolil zajišťovací exekuci, avšak usnesením rekursního soudu bylo mu zároveň uloženo, aby o návrhu vymáhající věřitelky znova rozhodl a usnesení své odůvodnil. To se také stalo usnesením uvedeného soudu ze dne 18. prosince 1935, č. j. C IV 1356/33-29, jímž byla exekuce znova podle svého původního návrhu povolena s náležitým odůvodněním, takže tím na stavu věci podle původního povolení nebylo nic změněno. Nelze tedy říci, že by exekuce byla zrušena neb prohlášena za nepřípustnou, a nebylo proto zákonného důvodu zrušiti exekuci tu podle § 39 č. 5 ex. ř. Bylo tudíž rekursu jako důvodnému vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu povinné.

Důvody:

Stěžovatelčin názor, že bylo-li rekursním soudem zrušeno usnesení, jímž první soud povolil zajišťovací exekuci, byl tím eo ipso zrušen i výkon exekuce, provedený na základě usnesení prvního soudu, je právně mylný. Podle § 70 ex. ř. má býti pravoplatné vyřízení rekursu exekučnímu soudu oznámeno, bylo-li zrušeno nebo změněno usnesení, kterým se exekuce povoluje. Exekuční soud má potom podle toho vydati všechna nařízení, jichž jest potřebí k pokračování v exekučním výkonu nebo k jeho zrušení, omezení nebo odkladu. Zrušení provedeného exekučního výkonu by bylo možné, kdyby byl rekursní soud změnou usnesení prvního soudu exekuční návrh zamítl, takže by pro výkon exekuce scházelo usnesení exekuci povolující. Avšak v souzeném případě byl výkon exekuce proveden po usnesení prvního soudu exekuci povolujícím a zrušení usnesení toho mělo pro exekuční soud pouze ten účinek, že nesměl provést další výkony exekuční, neboť nebylo v té době pro ně již usnesení exekuci povolujícího. K tomu, že stěžovatelce bylo podle jejího tvrzení povoleno přiročí, nelze přihlížeti, neboť správnost námítky té

bude vyřízena zvlášť, ježto proti povolujícímu usnesení ze dne 19. prosince 1935, č. j. C IV 1356/33-29, byl podán rekurs dosud nevyřízený a teprve možné zamítnutí exekučního návrhu změnou usnesení prvního soudu by mělo v zápětí zrušení exekučního výkonu podle § 70, odst. 2, ex. ř.

Čís. 16292.

Pořad práva.

Pro žalobu, jíž se domáhá žák na učitele (řídícím učiteli) státní obecné školy náhrady škody vzešlé mu za vyučování (v učební přestávce) učitelovým zaviněním, jsou příslušné řádné soudy. Dvorského dekretu č. 758/1806 Sb. z. s. tu nelze užítí.

(Rozh. ze dne 10. září 1937, R I 705/37.)

Nezletilý Karel K. se domáhá na žalovaných, z nichž první je řídícím učitelem a druhý učitelem státní obecné školy (t. řeč. menšinové školy) v H., zaplacení 12.108 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody, tvrdě že oba žalovaní opominuli dohlídku a dostatečnou péči o žáky jim svěřené a že se tak prý stalo, že došlo k žalobcově úrazu válcem na dětském hřišti v době přestávky, při které žalovaní nevykonávali patřičný dozor. Soud prvního stolice odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva. Důvody: O přímé trestní zavinění nejde, neboť podle obsahu spisu T 547/35 okresního soudu v H. byli oba žalovaní pravoplatně zproštěni z obžaloby podané podle § 335 tr. z. Jde tedy o to, zda žalovaní odpovídají za škodu, která vznikla podle žalobních tvrzení při výkonu jejich služby, totiž při dohlídce na děti, k níž byli povoláni jako učitelé české státní školy v H. Škola, o níž běží, jest podle svého označení školou »menšinovou«, t. j. školou zřízenou podle t. řeč. lex Metelka, kde osobní i věcný náklad hradí stát. Již z toho je zřejmé, že žalovaní vykonávají službu státních úředníků. Soud pokládá učitele veřejných škol vůbec za osoby, které vykonávají úřednickou službu (v souzeném případě výchovu a vyučování dětí), a jest je tedy nutno pokládati za státní úředníky ve smyslu dvor. dekretu ze dne 14. března 1806, č. 758 Sb. z. s. tím spíše, že judikatura zahrnuje pod tento pojem i funkcionáře obcí, pokud jednají v přenesené působnosti (srv. rozh. č. 181 Sb. n. s.). Proto soud se zřením na ustanovení odst. 2 řeč. dvor. dekretu žalobu odmítl, ježto podle odst. 1 nelze státní úředníky žalovati pro jejich úřední výkony. Rekursní soud uložil soudu prvního stolice, aby o věci dále jednal a znova rozhodl. Důvody: Lze ponechat stranou otázku, zda žalovaní jsou státními úředníky, neboť i kdyby tomu tak bylo, nebyl by v souzené věci pořad práva nepřípustný. Podle řeč. dvor. dekretu nemohou býti státní úředníci žalováni, jde-li o škodu způsobenou úředním výkonem, příslušnost soudů není však vyloučena tehdy, nebyla-li škoda způsobena úředním výkonem, nýbrž pouze při úředním výkonu, zejména trestným činem. Je proto rozhodující to, oč jest žaloba podle žalobcova tvrzení opřena. Žalobce tvrdí, že žalovaní zanedbali